

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ
VIII Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців
„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”

Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний
напрями

14 травня 2015 року
м. Рівне

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали VIII Міжнародної науково–
практичної конференції студентів та молодих
науковців. Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний напрями. -
Рівне: РВВ РДГУ.- 2015.- 218 с.**

Програмний комітет:

- Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор РДГУ– голова оргкомітету;**
Поніманська Тамара Іллівна – кандидат педагогічних наук, професор, проректор з наукової роботи РДГУ – заступник голови оргкомітету;
Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент– заступник голови оргкомітету;
Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор;
Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;
Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор;
Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор;
Сяський Андрій Олексійович – доктор технічних наук, професор;
Бабиц Стефанія Михайлівна – кандидат технічних наук, доцент;
Воробйова Ірина Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Галуха Любов Юріївна – кандидат історичних наук, доцент;
Дичківська Ілона Миколаївна – кандидат педагогічних наук, професор;
Мельник Віра Йосипівна– кандидат географічних наук, доцент;
Мороз Ігор Петрович – кандидат фізико-математичних наук;
Музичук Катерина Петрівна – кандидат технічних наук, доцент;
Павлова Наталія Степанівна– кандидат педагогічних наук, доцент;
Сілкова Галина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Ставицька Олена Григорівна – кандидат психологічних наук, доцент;
Суржук Тетяна Борисівна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Черніговець Тетяна Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Хижнякова Надія Олександрівна – кандидат економічних наук, доцент.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 24.04.2015 р.)

пансіонів стало новою формою гендерної ідентичності жінки.

Список використаних джерел

1. Яковкіна Н.И. История русской культуры: XIX век. 2-е изд., стер. / Н.И.Яковкіна. – С.-П. : Лань, 2002. – 576 с.
2. Учреждения и уставы, касающиеся до воспитания и обучения в России юношества обоого пола. – Т. 1. – С.-П., 1774. – 248 с.
3. Шамаєва К.І. Музична освіта в Україні у першій половині XIX ст. / К.І. Шамаєва. – К.: ІЗМН, 1996. – 110 с.
4. Єршова Л.М. Жіноча пансіонна освіта на Волині (кінець XVIII — початок XIX століття) / Л. М. Єршова // Вісн. Житомир. держ. пед. ун-ту. - 2003. - № 13. - С. 168-171.
5. Лихачева Е. Матеріали для історії женского образования в России (1796– 1828) / Е. Лихачева. – С.-П. : Типографія М.М.Стасюлевича, 1893. – 895 с.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРДЕНУ ДОМІНІКАНЦІВ У XVIII-XX СТ.

Іщук І.О., магістрант

Ворон О.П., кандидат історичних наук, доцент

Рівненський державний гуманітарний університет

Вплив домініканців зменшився після початку Реформації. Багато монастирів та кілька провінцій було закрито. Зменшення впливу відбулось також через постанови нових чернечих згромаджень, головню єзуїтів, які зайняли провідні позиції в католицькій Контрреформації. Домініканці брали активну участь в Тридентському соборі та в написанні його документів. Однак нові умови, до яких долучились і політичні зміни у Європі, потіснили позиції домініканців у Католицькій Церкві.

Не зважаючи на це, на початку XVIII століття Орден переживав часи свого піднесення. Кількість членів сягала 40000. У 1720 році існувало 1200 монастирів та 200 домів. Домініканці працювали в Америці та Вест Індії. Але в наступні 100 років ця цифра стрімко зменшувалась. Серед причин занепаду були антиклерикальні настрої в Західній Європі, тиск з боку світських правителів в Франції та Габсбургській імперії. Багато монастирів були закриті. Так, лише в Італії з 750 домів домініканців залишилось тільки 105 [3, с. 114].

Відновлення розпочалось тільки після 1850 року. Відродження розпочалось із відновлення провінції у Франції, яку очолив Жан Батист Генрі Лакордер. Орден зміг відновити сили після занепаду та оновити зовнішню структуру. Було засновано провінцію в Австро-Угорській імперії, відновлено в Іспанії та Бельгії, в Тулузі, Ліоні. Було відновлено юрисдикцію Ордену над іспаномовними провінціями, які раніш відколотись і існували автономно. Проте кінець XIX століття став для домініканців знову часом утисків у Франції, Німеччині та Італії з боку світської влади. В цей час домініканці також допомагали Папі Леву XIII у відновленні томістичних студій (що пізніше спричинилося до повстання неомізму), та взяли під свою опіку богословський факультет в Фрибурзі, Швейцарія. У 1910 році домініканці заснували колегіум «Ангелікум» у Римі. У 1963 році Папа Іван XXIII підвищив колегіум до рівня Університету (Папський Університет Святого Томи Аквінського в Римі). У 1929 році домініканці повернулися до Оксфорда, а у 1939 – до Кембриджа. Орден також заснував Інститут Східних студій в Каїрі [2, с. 170].

В XX столітті домініканці значною мірою відновили свої старі позиції. Кількість членів ордену збільшилась з 3,5 тисяч членів до 10 тисяч. З середовища Ордену вийшло багато визначних богословів, праця яких кардинально вплинула на роботу II Ватиканського собору. Зокрема, одними з найвідоміших богословів цього часу є Ів Конгар та М.Д. Шені. Важливим поступом у розвитку Ордену стало заснування Американської Провінції св. Йосифа, яка у XX столітті (на 1900 рік в США було тільки 100 ченців) значно зросла [1, с. 124].

Також у XX столітті відбулась реорганізація багатьох ділянок життя домініканського Ордену. Було переглянуто літургійну сторону життя (1923, 1961-65), Конституцію Ордену (1932), правила Третього Чину (1932). Було утворено Інститут історії у 1929 році та літургійну комісію (1924). Домініканці відчували на собі наслідки всіх воєн, які супроводжували XX століття. Протягом II Світової війни загинуло понад 100 ченців [4, с. 209].

Також у XX столітті, окрім своєї освітньої діяльності, ченці продовжили місійну працю. Так, у 1922 році домініканські місії були присутні в 20 країнах, а у 1957 – у 40. Окрім традиційних форм проповідництва Орден увійшов у сферу радіо, телебачення та кіномистецтва. У 1958 році домініканець Генрі Пір отримав нобелівську премію за гуманітарну працю серед біженців.

Список використаних джерел

1. Акунов В.В. История военно-монашеских орденов Европы / В.В. Акунов. – М.: Вече, 2012. – 448 с.
2. Доминиканцы // Православная энциклопедия. Т. 15. М., Церковно-научный центр "Православная Энциклопедия", 2000. – 450 с.
3. Католическая Энциклопедия.- Москва: Издательство францисканцев, Г1, 2002. - 973 с.
4. Монашеские ордена: бенедиктинцы, цистерцианцы, кармелиты, иоанниты, тамплиеры, францисканцы, доминиканцы, капуцины и другие / авт. Сост. А.Р. Андреев. – М: Альтернатива-Евролинц, 2003. – 399 с.

БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ В РОКИ БЛОКАДИ ЛЕНІНГРАДА ТА БОРОТЬБА ЗА ЇХ ПОРЯТУНОК ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ ДИТЯЧИХ ЗАКЛАДІВ

Карповець Ю. В., магістрант

Сєверова О. В., доцент

Рівненський державний гуманітарний університет

Однією з головних тем блокадного Ленінграда були діти. В час наступу фашистів на Ленінград у місті залишалась багато дітей і, звичайно, головною задачею керівництва було забезпечити дітям безпеку, зробити так, щоб якнайшвидше вивезти їх за межі міста.

Коли у вересні 1941 р. замкнулось блокадне кільце, в Ленінграді перебувало чотириста тисяч дітей – від немовлят до школярів і підлітків [4, с. 224].

Допомога безпритульним дітям набула особливого значення з другої половини грудня 1941 р., коли смертність серед жителів міста почала зростати. Ленінградські дитячі будинки виявились переповненими, а звичайний порядок встановлення опіки ставав дедалі малоімовірним. Проте, постанову Ленінградської міськради від 13 лютого 1942 р. не можна вважати запізнілою. Вона передбачала забезпечити дитячі будинки паливом, постільною білизною і ліжками [2, с. 142].

Спеціальні органи, які були наділені повноваженнями по захисту дітей до 20 березня 1942 р. проводили масовий огляд квартир з метою виявлення безпритульних дітей і підлітків. У більшості випадків рух бюрократичних документів мало відображав життєві реалії [6, с. 230].

Важливим і дієвим був виступ П. С. Попкова на засіданні Ленінградського міського ВКП (б) 9 січня 1942 р., де зазначалося: «эту человеческую заботу, внимание со стороны наших организаций нужно крепко поставит, от нее зависит многое, но в ряде районов работа по снабжению детдомов «пущена на самотек», что это безобразие и распушенность, которые нельзя оправдать ссылками на войну» [6, с. 231].

Головним методом порятунку дітей став розшук по квартирах безпритульних дітей. Порятунком дітей займалися різні люди: педагоги, працівники шкіл, дитячих садочків і дитячих будинків, лікарі, учні старших класів і т. д. Непоодинокими були випадки, коли виснажених дітей приводили до дитячих будинків їхні сестри чи брати, далекі родичі, сусіди.

Цікавими і болючими водночас для сприйняття є звіти людей, які обходили квартири. Їхній діловий тон, із характерними канцеляризмами, переліком одних лиш цифр і фактів не завжди витримується до кінця. Він переривається емоційними репліками та детальними подробицями.

Справа не закінчувалась лише обходом квартир. Одна із дружинниць – Віра Щокіна давала кожній врятованій дитині своє прізвище [6, с. 234].

Дитячі будинки створювалися також при фабриках та заводах. Небайдужі люди збирали подарунки для дітей-сиріт, білизну і одяг, взуття і т.д.

Значення дитячих будинків в процесі порятунку дітей було значним і їх важко переоцінити, але варто згадати й про те, що до січня 1942 р. в дитячі будинки брали в основному лише дітей до 14 років. Цей порядок, встановлений ще до війни, мав, звичайно, виправдання. Під час блокади Ленінграда він виглядав абсурдним. Відповідно до тих же порядків вимагалось передавати дітей до дитячих будинків вимитими і в чистій одежі. В звичайний час ці порядки себе також виправдовували, але зимою 1941-1942 рр. ситуація вимагала інших заходів, адже опалення майже ніде не було, і багато дітей не відходили від «буржуйок».

Проблемою було те, що дитячі будинки були переповнені і не всі діти, які потребували допомоги і опіки могли до них потрапити. Оскільки міських дитячих будинків в грудні 1941-січні 1942 рр. не вистачало, частину з них створювали на фабриках і заводах. Туди направлялись як діти, чиї батьки померли, діти захворілих працівників підприємств, так і діти з інших дитячих будинків. Зазвичай у них знаходилось 50-70 людей. Кошти на їх утримання виділялися державними закладами, розселювали, як правило, ті міські притулки, де виникала загроза епідемії. Вихованці перерахованих закладів спали по декілька людей на одному ліжку. Створювались такі дитячі будинки за ініціативи райкомів ВКП (б), але при цьому розраховували не лише на партійну дисципліну, але і на милосердя людей. Секретар парткому фабрики – М. М. Абросимова згадувала: «РК партии вызвал все ведущие предприятия района и сказал, что есть детский дом.. где много детей, которым нужно помочь. Кто из предприятий хочет взять на себя спасение этих детей? Директивных указаний по этому поводу не было, было только сказано, что положение детей плохое, что много круглых сирот... и предполагается... в порядке добровольном взять этих детей на воспитание» [7, с. 273].

Основну частину дитячих будинків вивезли в тил під час двох евакуацій (зимової і літньої) 1942 р. В першу чергу евакуювали більш здорових дітей, а ті, які мали великі проблеми зі здоров'ям залишали в дитбудинках до покращення стану.

Різниця фабричного притулку відрізнялась від дитячого будинку тим, що у притулку умови догляду за дітьми були кращими. Жити в дитячому будинку серед чужих було складно. В ідальнях діти спочатку вели себе жадливо, по-іншому вони себе і не могли вести, що було зумовлене недоїданням, гірким дитинством. Випробуванням в притулках для дітей ставав ще й холод. Попри це, у дитбудинках працювали і гуртки, організовувались виставки малюнків, намагались захопити дітей книгами.

В постанові секретаріату Ленінградського обкому від 16 березня 1942 р. зазначалося, що потрібно залучати дітей до роботи й «по уходу за более слабыми и младшими по возрасту детьми» [6, с. 237].

В роки блокади були і дискусії стосовно того, як евакуювати виснажених дітей, які не могли і ходити самотужки. Спочатку думали на кожну дитину виділити супроводжувача, але потім зрозуміли, що це прирече дітей на смерть, оскільки зменшить кількість місць для них [5, с. 218].

В безпритульних дітей в більшій мірі проявлялись хвороби, ніж у тих дітей, в кого були батьки. В них знижувалася вага, зменшувався ріст, виявлявся часто рахіт. Іноді у них порушувались і пропорції тіла – голова виглядала надзвичайно великою в порівнянні з тулубом. Виснажені діти з поморщеною шкірою нагадували «маленьких старичків» [6, с. 193].

Останніми роками в монографіях можна зустріти інформацію, у якій статистика показує, що нийшвидше вдавалось евакуюватися працівникам дитячих закладів. О. М. Миронова писала у щоденнику, що директор одного із дитячих будинків поїхав в евакуацію зі всією сім'єю: дружиною, сестрою дружини, усіма племінницями, загалом – 10 людей [7, с. 214]. Залишається відкритим питання, що було із дітьми, яким не вдалось евакуюватись, і які лишилися під обстрілами у самому Ленінграді. Щоправда, й дітям з дитбудинків щастило потрапити до перших груп евакуюваних і їм належало посилене харчування на протязі деякого часу перед відправленням. Та це траплялось не часто.

Дітям до 12 років мали видавати з листопада до січня 1942 року 1,2 кг. кондитерських виробів та цукру. В грудні 1942 р. для дітей відпускали молоко кращої якості, як правило, від пів літри в день [7, с. 228].

Здавали до дитячих будинків і безпритульних дітей, які були покинуті своїми ж батьками, які не могли ними піклуватися.

Таким чином, діти різними шляхами потрапляли в дитячі будинки. Їх приводили родичі, друзі померших родичів, сусіди, працівники шкіл і т.д. Дітям блокадного Ленінграду довелося разом із дорослими перенести всю трагедію блокадного міста. Більше п'яти тисяч ленінградських підлітків за мужність і героїзм в роки блокади були нагороджені медалями за оборону Ленінграду.

Список використаних джерел

1. Адамович А. Блокадная книга / А. Адамович, Д. Гранин. – С-П.: Лениздат, 2014. – 544 с.
2. Буров А. В. Блокада день за днем. – Л, 1979. – 455 с.
3. Гланц Д. Блокада Ленінграда. 1941-1944 гг. / Дэвид Гланц. – М.: Центрполиграф, 2010. – 224 с.
4. Дети военной поры / Сост. Э Максимова. – 2-е изд. – М.: Политиздат, 1988. – 320 с.
5. Котов С. Детские дома блокадного Ленинграда. – С-П.: Политехника, 2002. – 205 с.
6. Яров С. В. Блокадная этика. Представления о морале в Ленинграде в 1941-1942 гг. / С. В. Яров. – М.: Центрполиграф, 2012. – 326 с.
7. Яров С. В. Повседневная жизнь блокадного Ленинграда / С. В. Яров. – М.: Молодая гвардия, 2013. – 313 с.

ДЕСАКРАЛІЗАЦІЯ МОНАРХІЇ ЯК ФАКТОР ПАДІННЯ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Кравчук О. В., магістрант

Северова О. В., доцент

Рівненський державний гуманітарний університет

На сучасному етапі розвитку світової історіографії історики все більшу увагу приділяють репрезентації влади. Ще сучасники революції 1917 р. усвідомлювали важливість вивчення чуток, на що вказує, зокрема, багато посилань на них у документах Міністерства внутрішніх справ [5, с. 44, 231, 260]. Однак історики не приділяли особливої уваги даному сюжету, що пояснюється уявленнями багатьох дослідників про „важливе” і „другорядне”: вони надають перевагу описуванню „фактів”, відділяючи їх від „домислів”. Між тим відомо багато ситуацій, коли чутки організовували події. Німецьким репресіям в Бельгії в 1914 р. передували панічні розповіді про бельгійські звірства по відношенню до німецьких солдат. Пам'ять про „вільних стрільків” Франко-пруської війни впливала на дії німецьких воєнних різного рангу [3, с. 363].

Наша стаття є спробою дослідити деякі чутки поширені напередодні революції та показати їх вплив на формування масової свідомості населення, що призвело до десакралізації образу російської монархії та зіграло важливу роль у її падінні. Головними об'єктами цих чуток була імператриця Олександра Федорівна і тобольський старець, відомий як нібито фактичний керівник імперії – Григорій Распутін.

У 1915 р. російська армія отримала нищівну поразку від німецької, в результаті чого Росія втратила Польщу, тільки що завойовану Галичину і більшу частину території на узбережжі Балтійського моря. Росіянам було важко змиритись з думкою, що їх розбили в чесному бою переважаючі сили супротивника; причини поразки почали шукати в зраді, в якій звинуватили імператрицю (яка за походженням була німкою). Патріотка, душею вірна Росії, вона, тим не менше, була звинувачена населенням в тому, що шпигує на користь німців, видає їм військові таємниці, підбурює імператора до підписання сепаратного миру. Підозри в державній зраді на самій верхівці влади тільки посилювались, коли в кінці 1916 р. прем'єр-міністром був призначений Борис Штюрмер, який походив із зросійщених німців.

Супроти поширених думці, що люднева революція була викликана виснаженням населення від війни, антинімецькі настрої в країні були дуже сильними. Зберглися тогочасні поліцейські рапорти, в яких сумуються свідчення і настрої, взяті з листів, які солдати відправляли на батьківщину з передової та отримували з дому; в обох випадках відводиться багато місця для передачі подібних чуток. „В первые недели [февральской революции], — писал М. Суханов, — солдатская масса Петербурга не только не слушала, но не позволяла говорить о мире, готовая поднять на штыки каждого неосторожного „изменника” и „открывателя фронта врагу” [12, с. 140]. У березні-квітні звичним було бачити солдат, які несуть гасла „Война до победного конца” [14, с. 40]. Французький історик, який мав можливість читати послання Тимчасовому урядові та Раді в перші два місяці нового режиму, підтвержує спостереження Суханова. Вимогах робітників на першому місці стояв восьмигодинний робочий день; тільки 3% закликали до миру без анексії і контрибуцій; 23% селянських клопотань вимагали „скорого и справедливого мира”, але і в такому випадку це питання було другорядним. Що ж стосується солдат, то їх петиції чітко вказують, що „они склонны были считать выступающих за немедленный мир приспешниками кайзера” [8, с. 166]. Це питання було настільки болючим, що навіть більшовики, єдині справжні прибічники миру, з великою обережністю розкривали свої погляди в публічних виступах.

Постійні пересуди про те, що монархія веде таємні переговори про укладення сепаратного миру, ускладнювали становище вищого суспільства. Чутки ці були не зовсім безпідставні, адже німці і австрійці дійсно намагалися це зробити. Одна з таких спроб була зроблена через брата імператриці Олександри Федорівни герцога Ернеста Людвіга Гессенського [9, с. 23]. Міністр внутрішніх справ Росії О. Протопопов під час перебування в Швеції зустрічався з німецьким бізнесменом. Але ці та інші спроби не знаходили відгуку з російської сторони. Історики зазначають, що ні в російських, ні в закордонних архівах після революції не знайдено будь-яких свідчень, що царський уряд прагнув підписати сепаратний мир чи хоча б обдумував таку можливість [6]. Однак ці чутки завдали монархії непоправної шкоди, віддаливши від неї її природних захисників - консерваторів і націоналістів, настроєних непримиримо антинімецьки.

Найшкідливішими виявились чутки про зрадницькі інтриги, які „плетуть імператриця і Распутін”. Від самого початку війни імператриця була запідозрена в германофільстві. Чутка трансформувалася в анекдот, який 3 березня 1915 р. Р.Б. Локкарт, британський консул в Москві, записав до щоденника: „Царевич плачет. – Няня говорит: „Мальш, отчего ты плачешь?” – „Ну когда бьют наших, плачет папа, когда немцев – мама, а когда мне плакать?” [3, с. 365]. Сам факт того, що подібні анекдоти розповідали в британському посольстві, свідчать про їх

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Молодий природодослідник

Адамів Ю. О., Белешко Д. Т. МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ ПРИЙОМІВ РОЗУМОВИХ ДІЙ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ГЕОМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ	3
Бортнік М. С., Кирилецька Г. М. ВИКОРИСТАННЯ ДОПОМІЖНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ЗАДАЧ ЯК ОДИН З ОСНОВНИХ ВИДІВ ЕВРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	5
Гарбарук Ю. О., Петрівський Б. П. ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ ВСТУПНИХ ВИПРОБУВАНЬ З МАТЕМАТИКИ В ДЕЯКИХ КРАЇНАХ	7
Дейнеко С. В., Машенко В. А. ЗАТУХАННЯ РЕЛЕЇВСЬКИХ ХВИЛЬ В МАТЕРІАЛАХ З ВІД'ЄМНИМ КОЕФІЦІЄНТОМ ПУАССОНА	9
Каленик В. І., Галатюк Ю. В. РЕАЛІЗАЦІЯ МІЖПРЕДМЕТНИХ ЗВ'ЯЗКІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ ..	10
Ковтунович Я. І., Тищук В. І. УЗАГАЛЬНЕННЯ ЗНАТЬ УЧНІВ ПРИ ВИКОНАННІ ПРОСТИХ ДОСЛІДІВ ІЗ ФІЗИЧНОЇ ОПТИКИ	11
Корень М. П. ЗВИЧАЙНІ ДИФЕРЕНЦІАЛЬНІ РІВНЯННЯ ЯК ЗАСІБ МАТЕМАТИЧНОГО МОДЕЛЮВАННЯ В ЗАДАЧАХ ФІЗИКИ, ЕКОЛОГІЇ, ХІМІЇ	14
Шевчук Т. М., Котляй Н. В. МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ СТРУКТУРОУТВОРЕННЯ В НАПОВНЕНИХ АМОРФНИХ ПОЛІМЕРАХ НА ОСНОВІ ФРАКТАЛЬНОГО ПІДХОДУ	15
Криволевич А. О., Сапіліді Т. М. НЕСТАНДАРТНІ МЕТОДИ РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ З ПАРАМЕТРАМИ	16
Крук К. Р., Галатюк Ю. М. МІЖПРЕДМЕТНІ ЗВ'ЯЗКИ У НАВЧАННІ ФІЗИКИ ТА МАТЕМАТИКИ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ	17
Мазур О. М., Кирилецька Г. М. ВИМОГИ ДО КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРИ НАВЧАННІ МАТЕМАТИКИ	18
Марчук В. О., Марач В. С. ТРИКУТНИК ПАСКАЛЯ ТА ЙОГО ФРАКТАЛЬНІ ВЛАСТИВОСТІ	20
Матвіюк В. М., Ястремський С. В. РОЗРАХУНКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ АКУМУЛЯТОРНИХ ПАЛИВНИХ СИСТЕМ ДИЗЕЛЬНИХ ДВИГУНІВ	21
Шевчук Т. М., Набок Д. О. МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ ТЕПЛОПЕРЕНОСУ НА ОСНОВІ НАНОСТРУКТУРОВАНОГО ПІДХОДУ В АМОРФНИХ НАПОВНЕНИХ ПОЛІМЕРАХ	23
Острівка І. І., Рубан Е. В. МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПРИ ВИРІШЕННІ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ САНІТАРНО-КУРОРТНИХ ТА РЕКРЕАЦІЙНИХ ЗОН УКРАЇНИ	24
Пашко О. М., Петрівський Я. Б. ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ ТЕОРІЯ ЙМОВІРНОСТІ ТА МАТЕМАТИЧНА СТАТИСТИКА В УМОВАХ ІНТЕГРАЦІЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ОСВІТИ У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР	25
Сосновая Л. Д., Юрчук Ю. В. АНАЛІЗ МІКРОКЛІМАТУ В МУЗЕЙНИХ ПРИМІЩЕННЯХ	26
Цимбалюк Н. М., Рубан Е. В. АНАЛІЗ РИЗИКУ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я НАСЕЛЕННЯ ВІД ЗАБРУДНЕННЯ АТМОСФЕРНОГО ПОВІТРЯ ЛИСИЧАНСЬКОГО ПРОМИСЛОВОГО РЕГІОНУ	28
Якобчук І. В., Грицай Н. Б. ВИДОВЕ РІЗНОМАНІТТЯ ДЕНДРОФЛОРИ ПАРКУ КУЛЬТУРИ І ВІДПОЧИНКУ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА	30
Ярошак С.В. ПРО ОДИН ЧИСЛОВИЙ МЕТОД КВАЗІКОНФОРМНОГО ВІДОБРАЖЕННЯ ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ ДО ПОБУДОВИ ЛОКАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ОРТОГОНАЛЬНИХ КРИВОЛІНІЙНИХ КООРДИНАТ	31

Молодий програміст

Бондаренко Ю. В., Кухар Л. О. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ПРЕЗЕНТАЦІЙ PREZI У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	34
Шелестюк К. В., Дідич Ю. В., Павлова Н. С. ОКРЕМІ АСПЕКТИ РОБОТИ З ПРОГРАМОЮ EASYQUIZZY	35
Жарська М. В., Бабич С. М. СТВОРЕННЯ WEB-САЙТУ КОМУНАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ «ВЕЛИКОМЕЖИРІЦЬКА СПЕЦІАЛЬНА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА-ІНТЕРНАТ І-ІІ СТУПЕНІВ» РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ	37
Круть А. С., Вороницька В. М. АСПЕКТИ ОБ'ЄКТНО-ОРІЄНТОВАНИХ БАЗ ДАНИХ	38
Лозицька В. В., Вороницька В. М. SQL В MICROSOFT SQL SERVER 2008 R2	40
Лучик К. В., Кухар Л. О. УПРАВЛІННЯ КОМП'ЮТЕРНИМИ КЛАСАМИ	41
Машенко В. В. ВИКОРИСТАННЯ СУПУТНИКОВИХ ЗНІМКІВ ДЛЯ МОНІТОРИНГУ ТЕРИТОРІЙ НЕСАНКЦІОНОВАНОГО ВИДОБУТКУ БУРШТИНУ В РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ	42
Мосійчук Н. І., Батишкіна Ю. В. РОЗРОБКА ЕЛЕКТРОННОГО НАВЧАЛЬНОГО КУРСУ «WEB-ТЕХНОЛОГІЇ» НА ПЛАТФОРМІ MOODLE	43
Петренко С. В., Биков В. Ю. ОГЛЯД КРАЩИХ ПЛАГІНІВ ТА МОДУЛІВ MOODLE ДЛЯ НАВЧАННЯ ТА ТЕСТУВАННЯ	44

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Молодий історик

Басюк К. С., Булига І. І. ОСНОВНІ АСПЕКТИ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ХРИСТІЯНСЬКИХ МОНАСТІРІВ ВОЛИНСЬКОГО РЕГІОНУ	45
---	----

Білець І. С., Слесаренко А. В. ДІАМАНТОВИЙ ЮВІЛЕЙ КОРОЛЕВИ ВІКТОРІЇ 1897 Р. ЯК ЕЛЕМЕНТ ПРОПАГАНДИ ІМПЕРІЇ В БРИТАНІЇ	46
Вавуліч В. А., Десятничук І. О. РОСІЙСЬКА ЕМІГРАЦІЯ В ЮГОСЛАВІЇ (1920-1945)	47
Герштун А. В., Десятничук І. О. ЕКСПАНСІЯ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ НА АРАВІЙСЬКОМУ ПІВОСТРОВІ І В ПЕРСЬКІЙ ЗАТОЦІ	48
Зелена В. І, Савчук П. О. ЖІНОЧА ПАНСІОННА ОСВІТА В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ (XVIII – XIX СТ.).....	50
Ішук І. О., Ворон О. П. ДІЯЛЬНІСТЬ ОРДЕНУ ДОМІНІКАНЦІВ У XVIII-XX СТ.	52
Карповець Ю. В., Северова О. В. БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ В РОКИ БЛОКАДИ ЛЕНІНГРАДА ТА БОРОТЬБА ЗА ЇХ ПОРЯТУНОК ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ ДИТЯЧИХ ЗАКЛАДІВ	52
Кравчук О. В., Северова О. В. ДЕСАКРАЛІЗАЦІЯ МОНАРХІЇ ЯК ФАКТОР ПАДІННЯ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ...	54
Літвік Ю. В., Шугасєва Л. М. СУЧАСНИЙ СТАН УПЦ МП ЗА ПРЕДСТОЯТЕЛЬСТВА ОНУФРІЯ (БЕРЕЗОВСЬКОГО): ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ	56
Машенко Н. В. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ОСВІТНЬОЇ РЕФОРМИ 1958 РОКУ НА РІВНЕНЩИНІ	57
Островська Ю. О., Гуменюк О. В. ІСТОРИЧНІ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНІ ВИТОКИ БАРОКОВОГО МИСТЕЦТВА	58
Павлюк Н. С., Гуменюк О. В. РАДЯНСЬКО-НІМЕЦЬКИЙ ДОГОВІР ПРО ДРУЖБУ ТА КОРДОНИ ТА ЙОГО НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНИ	60
Павлюк Я. В., Гуменюк О. В. ПОЛІТИЧНЕ І НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ ПОНЕВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ	61
Сосновая Л. Д, Озимчук О. Б. РОЛЬ ЖІНКИ У ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ.....	63

Молодий громадянин держави

Вавуліч В. А., Юрчук В. М. ОСОБЛИВОСТІ БЕЗПЕКИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ МАСОВИХ ЗАХОДІВ (МІТИНГИ, МАНІФЕСТИ, ПІКЕТИ).....	66
Герштун А. В., Юрчук В. М. ПРОТИПОЖЕЖНИЙ ЗАХИСТ МУЗЕЙНОГО ФОНДУ	67
Колодяжна А. І., Шевчук О. А. ЗЛОЧИННІСТЬ – СОЦІАЛЬНА ПРОБЛЕМА ЛЮДСТВА	69
Кундель Н. В., Шевчук О. А. ВПЛИВ МАС-МЕДІА НА БЕЗПЕКУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДИНИ ТА СУСПІЛЬСТВА	74
Місечко А. Ю., Чеберяк А. М. ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ЕСПРЕСІЇ У ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВАХ.....	77
Тівон Ю. О., Крет Р. М. ПОЛІТИЧНІ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЇ ЯК СУЧАСНИЙ ЗАСІБ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ	79
Чернуха В.С. ВИКОРИСТАННЯ АНКЕТУВАННЯ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ	80

Молодий філолог

Angela Călăraș DIFFERENT APPROACHES TO THE STUDY OF SYNONYMY IN MODERN ENGLISH	82
Angela Călăraș ON SYNONYMS IN MODERN ENGLISH	83
Bogdan Silvia A STUDY OF IMPOLITENESS AND ITS USAGE IN ENGLISH CONVERSATIONS	86
Бордюк К. В., Верьовкіна О. Є. МОВНІ ОДИНИЦІ ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНОГО ПОЛЯ «DIGNITY», «ГІДНІСТЬ» В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	90
Василенко О. В., Верьовкіна О. Є. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АНГЛОМОВНИХ І УКРАЇНСЬКИХ АФОРИСТИЧНИХ ВИСЛОВЛЮВАНЬ У ЇХ МОВЛЕННЄВМУ ВЖИТКУ	92
Гутт О. О., Верьовкіна О. Є. АНАЛІЗ ТЕРМІНОСИСТЕМ ГОТЕЛЬНОГО БІЗНЕСУ АНГЛІЙСЬКОЇ, НІМЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ	93
Кашутіна Ю. І., Замашна С. М. «ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОМУНІКАТИВНОЇ ПОВЕДІНКИ АНГЛІЙСЬКОГО ТА НІМЕЦЬКОГО НАРОДІВ».....	95
Кедись В. М., Ричагівська Ю. Є. АНТОНІМІЯ ЯК СТИЛІСТИЧНИЙ ЗАСІБ У ПОЕЗІЇ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА .	97
Кінашук А. В., Шульжук Н. В. СЕМАНТИКО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ УКРАЇНОМОВНИХ ПЕРЕКЛАДІВ ТРАГЕДІЇ В.ШЕКСПІРА «ГАМЛЕТ» (НА МАТЕРІАЛІ ПЕРЕКЛАДІВ Л.ГРЕБІНКИ ТА Ю.АНДРУХОВИЧА).....	98
Корнійчук Н. А., Ричагівська Ю. Є. КОНТРАРНА АНТОНІМІЯ В ПОЕЗІЇ МИКОЛИ ВІНГРАНОВСЬКОГО	101
Мельник М. В., Ткачук О.С. ФОРМУВАННЯ НАВИЧКИ ЧИТАННЯ ПЕРШОКЛАСНИКІВ У ПЕРІОД НАВЧАННЯ ГРАМОТИ	103
Оверчук В. В., Вєтрова І. М. ПЕРЕКЛАД ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ.....	104
Опришко І. П., Казначєєва Л. М. СПЕЦИФІКА ПЕРЕКЛАДУ МОЛОДІЖНОГО СЛЕНГУ В НІМЕЦЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	106
Ткачук О. С., Романович Т. Ф. МОВЛЕННЄВІ УМІННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ РОЗДІЛУ «МОВА І МОВЛЕННЯ».....	108
Сиротюк Т. А., Верьовкіна О. Є. СТИЛІСТИЧНІ ТА ПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ КОМІЧНИХ ВИСЛОВЛЮВАНЬ НА МАТЕРІАЛІ АНГЛОМОВНОГО ТА УКРАЇНОМОВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСІВ	110
Степанюк Ю. О., Константїнова О. В. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕЛПТИЧНИХ КОНСТРУКЦІЙ У РОМАНІ ДЖ. К. РОУЛІНГ «ГАРРІ ПОТТЕР І НАПІВКРОВНИЙ ПРИНЦ».....	112
Тарарук Д. П., Бєлова С. А. ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ СЛЕНГОВОЇ ЛЕКСИКИ В РОМАНІ ДЖ.Д. СЕЛІНДЖЕРА «НАД ПІРВОЮ У ЖИТІ»	113
Шостак О. О., Захарчук І. В. СТУДІЇ ПАМ'ЯТІ І ХУДОЖНЯ ЛІТЕРАТУРА	115
Ярута Н. П. ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОЇ МЕТАФОРИ В СУЧАСНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ.....	116

Молодий мистецтвознавець

Барановська В. В., Костюк Л. К. ДІЯЛЬНІСТЬ ГАЛЕРЕЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ЖИВОПИСУ «ЄВРО-АРТ» В КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ МІСТА РІВНОГО	119
Боровець О. О., Казначєєва Л. М. РОЗВАЖАЛЬНА МУЗИКА ЯК СЕГМЕНТ СУЧАСНОГО МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА	121
Бучко М. В., Глушук О. Г. НАРОДНІ СВЯТА ЯК ЗАСІБ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	122
Величко А. Р., Харитон І. М. СТИЛЬОВІ ОСОБЛИВОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СУЧАСНОЇ ХОРОВОЇ МУЗИКИ	123
Веремчук І. А., Шолудько Н. Г. ЕВОЛЮЦІЯ РОЛІ ТА СТАТУСУ ЖІНКИ У ТРАДИЦІЙНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ	124
Вишневецький Є. В., Костюк Л. К. ДМИТРО ЯВОРНИЦЬКИЙ ПРО СВЯТКОВО-ОБРЯДОВУ КУЛЬТУРУ КОЗАКІВ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ	127
Войтович Г. О., Потапчук Т. В. ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА МОРАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ У ПОЗААУДИТОРНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	129
Волюшина В. М., Шолудько Н. Г. КАРНАВАЛ ЯК ФЕНОМЕН ТУРИСТИЧНОЇ АНІМАЦІЇ: ІСТОРИКО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ	131
Вольська О. Ф., Харитон І. М. НОВАЦІЙНІ ТЕНДЕНЦІЇ МЕСИ РИМО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ КРИЗЬ ПРИЗМУ НАСТАНОВ ПІ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ	133
Корнійчук А., Бондарчук А. Я. ВАЖЛИВІСТЬ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗУ ЖЕСТІВ ТА МІМІКИ ДИРИГЕНТА	135
Лашівська Я. В., Потапчук Т. В. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА ПОЗИТИВНОГО СТАВЛЕННЯ ДО НАВЧАННЯ НА ЗАНЯТТЯХ З ХОРОВОГО КЛАСУ	136
Мельник М. І., Глушук О. Г. ШКІЛЬНІ СВЯТА ЯК ЗАСІБ ВИХОВАННЯ УЧНІВ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ (НА ПРИКЛАДІ НВК «КІЗЛІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІ СТУПЕНІВ – ДОШКІЛЬНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД» БУСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)	138
Музичко Г. Ю., Шолудько Н. Г. ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЖАЗОВОГО ФЕСТИВАЛЬНОГО РУХУ У КУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ НОВІТНЬОЇ УКРАЇНИ	140
Павлуш К. О., Костюк Л. К. СВЯТО КУПАЛА: КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА ТА СЬОГОДЕННЯ	142
Парчевська Д. І., Казначєєва Л. М. ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ МОЛОДІЖНОГО ДОЗВІЛЛЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ (НА ПРИКЛАДІ М. РІВНЕ)	144
Радушницька К. В., Морозова Т. П. ГРАФІТІ – ЯК ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН	146
Радчук Т.Б. МЕДІАПРОСТІР ЯК АРЕОЛ ПОБУТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ	148
Романенко О. О., Вербець В. В. ІНТЕГРАЦІЯ МИСТЕЦТВ У ФОРМУВАННІ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ МАЙБУТНІХ РЕЖИСЕРІВ	149
Росіцька О. М., Харитон І. М. СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ХОРОВОЇ КУЛЬТУРИ В УКРАЇНІ	150
Сокальська О. В. ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО ХЕРСОНЩИНИ ДОБИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ: ІСТОРИОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ	152
Титуса В. М., Глушук О. Г. РОЛЬ ФЕСТИВАЛІВ У ЗБЕРЕЖЕННІ ТА РЕТРАНСЛЯЦІЇ ФОЛЬКЛОРНОЇ СПАДЩИНИ (НА ПРИКЛАДІ М. ЛЬВОВА)	154
Тюска В. Б. САМОРЕАЛІЗАЦІЯ ПЕДАГОГА – ОРГАНІЗАТОРА ДОЗВІЛЛЯ У ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТСЬКОГО КЛУБУ	156
Яриніч О. В., Казначєєва Л. М. МОНОГРАФІЯ О. ЦИНКАЛОВСЬКОГО «СТАРОВИННІ ПАМ'ЯТКИ ВОЛИНІ» ЯК ДЖЕРЕЛО ДЛЯ ВИВЧЕННЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ СТАРОВИЖІВСЬКОГО РАЙОНУ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ	158

ЕКОНОМІЧНИЙ НАПРЯМ**Молодий економіст**

Бокєєва А. І., Марценюк В. В. УПРАВЛІННЯ ЗБУТОМ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ В УМОВАХ ЗЕД	161
Васюха Л. І. ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ У ГАЛУЗІ РАДІО ТА ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ	162
Войтович В. І., Хижнякова Н. О. УПРАВЛІННЯ ЕКСКУРСІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТУРИСТИЧНОЇ ФІРМИ	163
Гоголь Т. В. ФІНАНСУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА ЗА РАХУНОК ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ІНСТИТУЦІЙ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОГО СЕКТОРУ	165
Гоч Л. С., Рудаков Д. В. ЗАСТОСУВАННЯ ТЕОРІЇ РІЗНИЦЕВИХ РІВНЯНЬ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ЕКОНОМІЧНИХ ЗАДАЧ	166
Димченко Н. С. РОЛЬ САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ В УСПІШНОМУ ФУНКЦІОНУВАННІ НА РИНКУ ПРАЦІ	167
Іванющенко А. В., Сапич В. І. СУЧАСНИЙ ЕТАП СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМ ВАЛЮТНИМ ФОНДОМ	168
Кучина Н. І. ПРИЧИНИ НЕ ВИКОРИСТАННЯ МАРКЕТИНГОВОГО ІНСТРУМЕНТАРІЮ В ПРАКТИЦІ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЯМИ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ СФЕРИ	170
Літвінчук К. П., Березюк Т. П. ПСИХОЛОГІЧНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ ПОРТРЕТ МЕНЕДЖЕРА У РИНКОВІЙ СИСТЕМІ ВІДНОСИН	171

Лукомська О. І. СТАНОВЛЕННЯ ШКІЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ В РАДЯНСЬКІ РОКИ.....	172
Ляшецька Я. О., Березюк Т. П. ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ РІЗНИХ СТИЛІВ УПРАВЛІНСЬКОГО ВПЛИВУ МЕНЕДЖЕРА У СИСТЕМІ ТУРИСТИЧНИХ ЯВИЩ І ПРОЦЕСІВ.....	173
Нагайська Д. Ю. СВІТОВИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ МОДЕЛЕЙ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	174
Нікшич С. М. ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ.....	176
Олійник О. О. АУДИТ ОХОРОНИ ПРАЦІ.....	178
Орлов О. Г. ШКОЛИ УПРАВЛІННЯ В МЕНЕДЖМЕНТІ ТА ЇХ ВПЛИВ НА УПРАВЛІНСЬКИЙ ПРОЦЕС В ОРГАНІЗАЦІЇ.....	179
Орлов О. Г., Остаповець М. О. КЛАСИФІКАЦІЯ МОТИВАЦІЙНИХ ТЕОРІЙ У МЕНЕДЖМЕНТІ.....	180
Орлов О. Г., Струмінська І.М. ОСНОВНІ КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НАЦІОНАЛЬНИХ ШКОЛАХ МЕНЕДЖМЕНТУ.....	181
Паламарчук О. В. ПРОБЛЕМА РИЗИКІВ В СФЕРІ ОПЛАТИ ПРАЦІ.....	182
Панюк Т. П. ДОСЛІДЖЕННЯ СУТНОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ.....	184
Рубаха О. В., Нікшич С. М. ДОДАТКОВА ЕМІСІЯ АКЦІЙ ЯК ОДИН ІЗ ЕФЕКТИВНИХ МЕТОДІВ ЗАЛУЧЕННЯ КОШТІВ АКЦІОНЕРНИМИ ТОВАРИСТВАМИ.....	185
Сохнич А. Я., Кульбака В. М. РЕГІОНАЛЬНА ЛОГІСТИКА В УПРАВЛІННІ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ.....	186
Сургутскова Е. В., Родь Ю. С. КОНКУРЕНТНЫЕ ПРЕИМУЩЕСТВА ОАО «ХАНТЫ-МАНСИЙСКИЙ НЕГОСУДАРСТВЕННЫЙ ПЕНСИОННЫЙ ФОНД» ПЕРЕД ДРУГИМИ НЕГОСУДАРСТВЕННЫМИ ПЕНСИОННЫМИ ФОНДАМИ.....	187
Сургутскова Е. В., Родь Ю. С. РАЗРАБОТКА СТРАТЕГИЙ, ВЕДУЩИХ К ДОЛГОСРОЧНОМУ ПОВЫШЕНИЮ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТИ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ОАО «ХАНТЫ-МАНСИЙСКИЙ НЕГОСУДАРСТВЕННЫЙ ПЕНСИОННЫЙ ФОНД».....	189
Сяська О. В. КОМПЛЕКСНА ОЦІНКА ОСНОВНИХ ТЕНДЕНЦІЙ І ЗАКОНОМІРНОСТЕЙ ВОДОКОРИСТУВАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	191
Фесюк Т. М., Димченко Н. С. УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ НАДАННЯ ТУРИСТИЧНО-ЕКСКУРСІЙНИХ ПОСЛУГ.....	193
Шатрюк О. В., Нікшич С. М. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВЕНЧУРНОГО ФІНАНСУВАННЯ В УКРАЇНІ.....	195
Шулепа О. Ю., Хижнякова Н. О. ВИКОРИСТАННЯ ЗМІШАНОГО МЕТОДУ ЗБУТУ ПРОДУКЦІЇ.....	197
Яромчик Н., Войтович І., Чабан В. Й. СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ТА СТИМУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВАХ.....	199

Молодий менеджер інформаційних систем

Коник М. Л., Швецова Г. М. ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТООБІГ ЯК ЗАСІБ ОПТИМІЗАЦІЇ ОБРОБКИ ДОКУМЕНТІВ.....	201
Корольчук К. П., Швецова Г. М. ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМА ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА.....	203
Кукушкін О. М. ХАРАКТЕРИСТИКА ДЖЕРЕЛ ІНФОРМАЦІЇ У СФЕРІ ЕКОЛОГІЧНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ.....	205
М'якота А. Р., Попчук О. В. ПРЕЗЕНТАЦІЙНІ ЗАХОДИ ЯК ДІЄВИЙ ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ.....	206
Островська Ю. О., Юрчук В. М. ВИМОГИ ДО АРХІВІВ, КНИГОСХОВИЩ, БІБЛІОТЕК З ТОЧКИ ЗОРУ САНІТАРНОЇ ГІГІЄНИ ТА МЕТЕРЕОЛОГІЧНИХ УМОВ ПРАЦІ.....	207
Попчук Н. М., Шпортко О. В. ВЕБ-САЙТ КАФЕДРИ ВНЗ: ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ.....	210
Середа М. С., Касянчук М. М. РЕАЛІЗАЦІЯ АЛГОРИТМУ ЗАВАДОСТІЙКОГО КОДУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ НА ПРАКТИЦІ.....	212